

3

Vtom ji uviděl, a také se zasmál.

„Já vím, kdo jsi,“ řekl. „Ty jsi ta loupežnická holka, co běhá po lese. Jednou jsem tě tam viděl.“

„A kdo jsi tedy ty?“ zeptala se Ronja.

„A jak ses sem, proboha, dostal?“

„Jsem Birk, Borkův syn, a bydlím tady.

Dnes v noci jsme se sem přistěhovali.“

Ronja na něho zůstala koukat.

„Kdo my?“

„Borka a Undisa a já a našich dvanáct loupežníků.“

Chvilí jí trvalo, než pochopila něco tak neslýchaného, ale nakonec řekla:

„Chceš snad říct, že celý severní hrad je plný padouchů?“

Chlapec se rozesmál.

„Kdepak, tady jsou jen poctiví Borkovi loupežníci. Ale všude se proslýchá, že naproti, kde bydlíš ty, je padouchů jako máku.“

Aha, tak ono se všude proslýchá! Taková neuvěřitelná nestydatost! V Ronje to začalo vřít. A to bylo ještě horší.

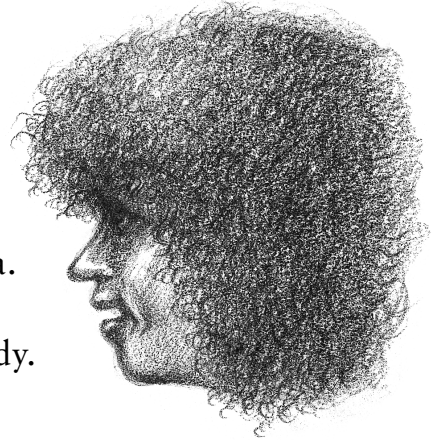
„Kromě toho si pamatuj,“ pokračoval Birk, „že tohle už není žádný severní hrad. Odedneška je to Borkova pevnost, zapiš si to za uši!“

Ronja jen zasupěla, jak z toho byla celá pryč. Borkova pevnost! Jestli je to pravda, musela by se zalknout! To jsou ale ničemové, ti Borkovi loupežníci! A ten klacek, co sedí naproti a šklebí se, je jeden z nich!

„Prachsakra!“ řekla. „Jen co se to doví Mattis, poletíte ke všem čertům!“

„Jo, to si myslíš ty,“ odsekl Birk.

Ale Ronja si vzpomněla na Mattise a otřásla se hrůzou. Viděla ho už vzteky bez sebe a věděla, co bude následovat. Mattisův hrad pukne ještě jednou, určitě, a při tom pomyšlení se zachvěla.

„Co je s tebou?“ zeptal se Birk. „Není ti dobře?“

Ronja neodpověděla. Těch nehorázností a drzostí slyšela už dost. Teď se musí něco stát. Mattisovi loupežníci budou doma co nevidět, a prachsakra, všichni tihle padouši, Borkovi loupežníci, poletí z Mattisova hradu jako namydlený blesk!

Vstala a chtěla odejít. Ale vtom si všimla, k čemu se Birk chystá. Opravdu, ten mizera si usmyslel, že přeskočí Pekelnou tlamu! Stál na druhé straně přesně proti ní a už se rozbíhal. Vtom Ronja vykřikla:

„Jestli sem skočíš, tak ti vrazím takovou, že ti nos uletí!“

„Chacha,“ zasmál se Birk a jedním skokem přeletěl průrvu. „Jen do toho, jestli si troufneš,“ řekl jí s úšklebkem.

A to neměl říkat, to bylo na Ronju moc. Stačilo, že se ti padouši zařídili v Mattisově hradě jako doma. Ale žádný Borkův loupežník tady nebude skákat, aby to Mattisovec nedokázal taky!

A tak skočila. Najednou přelétla Pekelnou tlamu a dopadla na druhé straně, ani sama nevěděla jak.

„No, není to nejhorší,“ uznal Birk a hned skočil za ní. Ale Ronja na něho nečekala. Skákala znovu a znovu a byla rozhodnutá skákat až do posledního dechu, jen aby mu unikla.

Pak už nemluvili. Jenom skákali. Zuřivě a zběsile skákali přes Pekelnou tlamu sem a tam. Bylo jen slyšet, jak popadají dech. A na cimbuří občas zakrákaly vrány. Jinak bylo kolem dokola strašné ticho. Jako by celý Mattisův hrad ani nedýchal, pouze čekal, že se co nejdříve stane něco hrozného.

Brzy skončíme v Pekelné tlamě asi oba, pomyslela si Ronja. Aspoň skončí tohle věčné skákání!

Přímo proti ní letěl teď Birk přes průrvu a ona se také připravovala ke skoku. Nevěděla už, kdo je právě na řadě a podobně skáčou. Měla pocit, že nikdy nedělala nic jiného, než skákala přes skalní rozsedliny, aby unikla Borkovým padouchům. Ale najednou viděla, jak Birk uklouzl při doskoku po uvolněném kameni na samém okraji propasti. Vykřikl a zmizel v hlubině.

Potom slyšela už jen vrány. Zavřela oči a přála si, aby tenhle den nikdy nebyl. Aby Birk nebyl. A aby nikdy neskákali.

Nakonec se po břiše doplazila ke kraji a podívala se dolů. A uviděla Birka. Stál rovnou pod ní. Na nějakém kameni, trámu nebo výstupku v prasklé zdi. Na výstupku právě tak velkém, že se mu tam stěží vešly nohy. Stál tam a pod ním se rozvírala Pekelná tlama. Rukama divoce hledal, čeho by se chytil, jak by se přidržel stěny a nespádl do propasti. Přitom ale věděl, stejně jako Ronja, že bez pomoci se odtamtud nemůže dostat. Oba věděli, že tam bude stát, dokud bude mít sílu a udrží se. Pak už bude s Borkovým synem Birkem ámen.

„Drž se,“ zavolala na něho Ronja.

A on odpověděl s úšklebkem:

„No, celkem nic jiného se tu ani dělat nedá!“

Ale strach měl, to bylo vidět.

Ronja odepjala kožený splétaný řemen, který pořád nosila smotaný u pasu. Kolikrát už jí pomohl při lezení a šplhání na výletech po lese. Na jednom konci řemene udělala velkou kličku a druhý si uvázala kolem pasu. Pak řemen spustila k Birkovi a viděla, jak mu zazářily oči, když se mu zakomíhal nad hlavou. Byl zrovna tak dlouhý, že dosáhl k Birkovi. Že má ale ten Borkův mizera z pekla štěstí, pomyslela si Ronja.

„Strč si ruku do smyčky, jestli můžeš,“ zavolala. „Až křiknu, můžeš začít šplhat. Dřív ne!“

Tu noc, co se Ronja narodila, vylomila bouře z cimbuří velký kámen. Naštěstí ležel jen kousek od kraje průrvy. Ronja si za ten kámen lehla a zakřičela:

„Teď!“

Ucítila, jak se jí řemen zařezává do břicha. Bolelo to. Při každém trhnutí, jak Birk šplhal, zasténala. Za chvíli budu vejpůl, zrovna jako Mattisův hrad, pomyslela si a stiskla zuby, aby nekřičela.

Najednou tlak povolil, Birk stál nahoře a díval se na ni. Zůstala ležet a zkoušela, jestli může ještě dýchat. A Birk řekl:

„Heleme se, ty si tu ležíš!“

„Jo, já si tu ležím,“ řekla Ronja. „Už jsi doskákál?“

„Ne, musím skočit ještě jednou. Abych se dostal na správnou stranu. Domů, do Borkovy pevnosti!“

„Ale předtím rozvaž ten řemen,“ řekla Ronja a vstala. „Nechci být k tobě připoutaná ani o chvílku dýl, než je nezbytně nutné.“
Birk si stáhl řemen.

„No jasně,“ řekl. „Ale po tom všem jsem s tebou stejně svázaný. Bez řemenu.“

„Povídali, že mu hráli,“ odpověděla Ronja. „Táhni ke všem čertům! Ty i ta tvoje Borkova pevnost!“ A vrazila mu jednu pěstí rovnou do nosu.

Birk se usmál.

„A tohle už nedělej, to ti radím! Ale jsi hodná, žes mi zachránila život, za to ti děkuju!“

„Řekla jsem ti – táhni ke všem čertům,“ opakovala Ronja a utíkala, ani se neohlédla.

Ale zrovna když doběhla ke kamennému schodišti, které vedlo z cimbuří dolů do hradu, uslyšela, jak za ní Birk volá:

„Třeba se ještě uvidíme, ty holko loupežnická!“

Otočila se a viděla, jak se právě odráží k poslednímu skoku. Křikla na něj:

„Jen tam spadni, mizero jeden!“

Bylo to horší, než čekala. Mattis se tak rozzuřil, že i jeho loupežníci dostali strach.

Nejdřív jí nikdo nechtěl věřit a Mattis se na ni poprvé v životě rozzlobil.

„Trošku si vymýšlet a lhát může být někdy i zábava. Ale když přijdeš s takovou zatracenou pitomostí, přestává všechna legrace. Borkovi loupežníci

v Mattisově hradě – že si ale umíš vymýšlet! Krev se ve mně vaří, jen na to pomyslím, i když vím, že to je lež.“

„A není to lež,“ trvala na svém Ronja. A vyprávěla mu pořád dokola, co se dověděla od Birka.

„Lžeš,“ opakoval Mattis. „Tak za prvé, Borka nemá žádného kluka. Přece nemůže mít děti, to si povídají i vrabci na střeše.“

Všichni loupežníci seděli tiše jako pěna a neodvážili se ani pípnout. Ale nakonec si Pírka dodal odvahy:

„Ať už je to jak chce, nějaké klučisko mají. Undise se prý narodilo tu samou noc, co byla ta hrozná bouřka. Vzpomeň si, zrovna když se narodila Ronja!“

Mattis do něho zabodl pohled.

„A mně se nic neřekne! O jakých dalších čertovinách ještě nevím?“

Divoce se rozhlédl kolem sebe, s rykem popadl dva džbánky a mrštil je proti zdi, až pivo vystříklo.

„A teď mi to Borkovo hádě chodí po hradě? A ty jsi s ním, Ronjo, mluvila?“

„On mluvil se mnou,“ odpověděla Ronja.

Mattis znovu zařval, popadl jehněčí pečínku, která ležela na stole, a mrštil s ní o zeď, až omastek cákal.

„A ten rošťák tvrdí, jak říkáš, že se ten neznaboh, co je jeho otcem, nastěhoval s celou svou loupežnickou bandou do severního hradu?“

Ronja se bála říct všechno, aby se Mattis nepominul vzteky. Ale aby dostali Borkovy loupežníky z hradu, k tomu byla potřeba pořádná dávka vzteku, a tak řekla:

„Jo, a říkají mu Borkova pevnost, to je, co?“

Mattis zařval, popadl hrnec s polévkou, který visel nad ohněm, a mrštil s ním o zeď, až polévka vystříkla na všechny strany.

Lovisa seděla tiše, jen poslouchala a přihlížela. Ale teď už toho měla dost, to bylo jasné. Vzala košík vajec, který právě přinesla z kurníku, a šla k Mattisovi.

„Na, tumáš,“ řekla. „Ale pamatuj si, uklidíš si to sám!“

Mattis bral jedno vejce po druhém a s šiléným řevem je házel na stěnu, až z nich byla vaječná břečka.

Pak se dal do pláče.

„A já tvrdil, že jsme tu v bezpečí jako liška v noře a orel na skále. Co teď...“

Vrhl se na zem jak dlouhý tak široký, ležel a plakal, křičel a proklínal, až to Lovisu omrzelo.

„Tak už dost,“ řekla. „Když ti naskákaly blechy do kožichu, nepomůže ti ležet a skuhrat. Vstaň a radši něco dělej!“

Loupežníci seděli kolem stolu hladoví jako vlci. Lovisa sebrala ze země pečeni a trochu ji očistila.

„Aspoň bude křehčí,“ chlácholila loupežníky a krájela jim silné plátky.

Mattis rozzlobeně vstal a posadil se také ke stolu. Nic nejedl. Tiše si mručel, černou, rozcuchanou hlavu v dlaních, a chvílemi si vzdychl na celou síň.

Tu k němu přišla Ronja. Objala ho kolem krku a přitiskla se k němu tváří.

„Netrap se,“ řekla. „Však my je dostaneme pryč!“

„To bude asi moc těžké,“ prohlásil Mattis chmurně. Celý večer seděli u ohně a vymýšleli, jak to udělat. Jak dostat blechy z kožichu, jak dostat Borkovy loupežníky z Mattisova hradu, když už se v něm usadili. To by byl Mattis moc rád věděl. Ale ještě radši by se byl dozvěděl, jak se ti arcilišáci, ti psi zlodějští dostali do severního hradu, že si ani jeden Mattisův loupežník ničeho nevšiml. Každý, kdo chtěl na koni nebo pěšky do hradu, musel Vlčí soutěskou, a tam stála hlídka ve dne v noci. A přece nikdo nezahlédl z Borkova loupežníka, co by se za nehet vešlo.

Plešek se jízlivě posmíval.

„No, snad sis, Mattisi, nemyslel, že přišpacírujou k Vlčí soutěsce a hezky řeknou: Uhněte, kamarádi, my se dneska v noci chceme nastěhovat do severního hradu.“

„A kudy se sem tedy dostali, když to všechno tak dobře víš?“

„No, Vlčí soutěskou nebo hradní bránou určitě ne,“ opáčil Plešek. „Od severního svahu, samozřejmě, kde nemáme žádné hlídky.“

„A proč bychom tam měli mít hlídky? Tamtudy se nikdo do hradu nedostane, je tam jen příkrá skalní stěna. Ale oni jsou třeba jako mouchy a umějí lítat a protahovat se pak střílnou, ne?“

Najednou ho však něco napadlo a upřeně se zadíval na Ronju.

„A co jsi vlastně pohledávala nahoře na cimbuří?“

„Dávala jsem si pozor, abych nespadla do Pekelné tlamy,“ řekla Ronja.

Litovala, že se Birka víc nevyptávala. Třeba by se dozvěděla, jak se Borkovi loupežníci dostali do severního hradu. Ale pozdě bycha honit.

Mattis na noc rozestavil strážě, a nejen u Vlčí soutěsky, ale i nahoře, na věži.

„Borkova drzost nezná mezí,“ řekl. „Taky by se mohlo stát, že se přežene přes Pekelnou tlamu jako divoký býk a vyžene nás z hradu docela.“

Popadl svůj džbáněk s pivem a mrštil jím o zeď, až se pivo rozstříklo po celé síni.

„Loviso, jdu si teď lehnout. Nebudu spát. Budu přemýšlet a proklínat, a běda tomu, kdo mě vyruší!“

Ani Ronja nemohla ten večer usnout. Všechno bylo najednou tak špatné a smutné. A proč? Například Birk, vždyť ona měla radost, když ho poprvé uviděla! A když konečně potká kamaráda, musí to být zrovna malý, ošklivý Borkův loupežník?